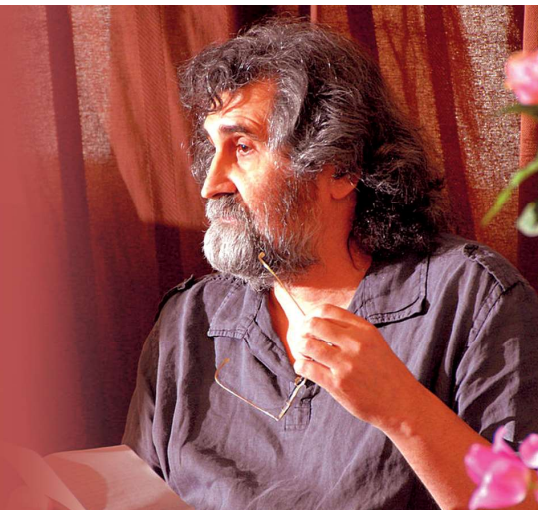

Petar Milošević

Perspektívy vymretia

Keď vlny demokracie dosiahli vody menšinových práv, vtedy poslední senondrejskí Srbi, obdarení hospodárskymi vlohami a právnymi zmyslami, začali analyzovať perspektívy vymretia z politického a finančného hľadiska.

Zdalo sa im, že v tom prípade, ak Senondrej načisto ostane bez Srbov, za posledného senondrejského Srba by bolo treba vymôcť akési odškodnenie.

Avšak vysvitlo, že podľa autonómneho nariadenia národnostného zákona oficiálne Senondrej vtedy môže zostať bez Srbov, ak to odhlasuje senondrejská srbská samospráva.

Totížto národnostný zákon zaručuje taký vysoký stupeň demokracie pre národnosti, že bez nich nie je možné prijať nijaký právny predpis vzťahujúci sa na nich, teda bez nich nie je možné vysloviť ani ich nebytie.

Vymretie senondrejských Srbov môže odhlasovať iba senondrejská srbská samospráva, ale táto to nemôže urobiť dotedy, kým senondrejskí Srbi, tvoriaci samosprávu, nevymrú. Ale keď vymrú, nebude nikto, kto by založil samosprávu, ktorá by vyhlásila, že už nie sú.

Z tejto právnej šlamastiky sa senondrejskí Srbi pokúsili vyzuť modifikáciou štatútu, keď navrhli, aby mandát poslancov samosprávy nevypršal ich úmrtím. Treba vypísať mimoriadne voľby, na ktorých je možné hlasovať aj za pokojne zosnulých kandidátov, čím by sa do samosprávy dostali aj ctení členovia zo 17. a 18. storočia, napríklad patriarcha Čárnojević a Vendović, alebo Jakob Ignatović, ktorý má sochu pod vrbou; ba hoci aj Pišta Dodola.

Už sa zosnovovali taktické výpovede a začala sa kampaň mŕtvych kandidátov. V cintoríne usporiadali mítingy, recitačné súťaže, úsmevné súťaže a festivaly ľudových tancov, protikandidáti chodievali oblečení v kostýmoch mátoh po meste, strašili turistov v mníšskych róbach pred

Zlatým šarkanom, deti bezhlavo utekali do cukrárne Lola, Gazember Waczlavik predniesol šamanské piesne v Dalmátskej pivnici, srbské preklady básní Bélu Adamisa vychádzali na zadných stranách nálepiek (prázdnych) fliaš od unikumu, členovia kapely Bizottság sa natriasali na disko-kole v šatách metropolitu v Jaskyni (podľa mnohých to boli jednoducho paródie Szörényiho piesní), Zsófi Györeová premávala na elektrickom klavíri preobenom na nákladník zo Somárskeho vrchu po Pečoru a vykrikovala dvojazyčné heslá, kapela Vujišić hrala tureckú elégiu s názvom Rozlúčková z Nizámu na dvore kostola Saborna pri náhrobnom kameni Tichomíra Vujišića a volebný výbor práve chcel vypísať deň volieb, keď im do polievky dokafralo finančné oddelenie.

– Do srbskej samosprávy môžu zvoliť celý cintorín, ale lístky na odškodné za posledného Srba nemôžu prebrať mŕtvi.

– Ani patriarcha Černojević? – rozhorčovali sa senondrejskí Srbi.

Na odporúčanie svojich právnikov vyskúšali ešte niečo pri stole práva. Odhlasovali uznesenie o samosprávnom dualizme, podľa ktorého zbor sa skladá z dvoch frakcií: z odboru na vyhlásenie vymretia, členovia ktorého sú zbavení povinností žitia, a z odboru na vyzdvihnutie financií, do ktorého sa mohli dostať iba živí.

Dobre, povedali, ale kým žijú členovia odboru na vyzdvihnutie financií, dovtedy nie je vymretie, teda neprináleží ani odškodnenie, povedali finančníci.

– Nevadí, vypýtame si preddavok, – nabádali Srbofili. Pri preberaní peňazí

podpíšu zmluvu, v ktorej sa zaviazajú, že do vytýčeného termínu vymrú.

Proti tomuto už nevedeli argumentovať ani najprefikanejšie štátne a finančné líšky, ale verejná neprajnosť charakteristická pre málopočetné komunity predsa obrátila váhu na stranu štátnej pokladnice.

Na zasadnutí, vypísanom na vytýčenie termínu vymretia, živí Srbi sa nevedeli dohodnúť s mŕtvymi, lebo navzájom nedôverovali jeden druhému. Potajomky pobehovali po úradoch na zemi a v nebi, ošemetne sa navzájom, ako aj celú vec, za ktorú pracovali, ohovárali. Ich snahu korunoval úspech, odškodné nedostal nikto, ich vymretie prebehlo bez nejakého systému a zmluvy, ktovie ako a kedy.

Doslov

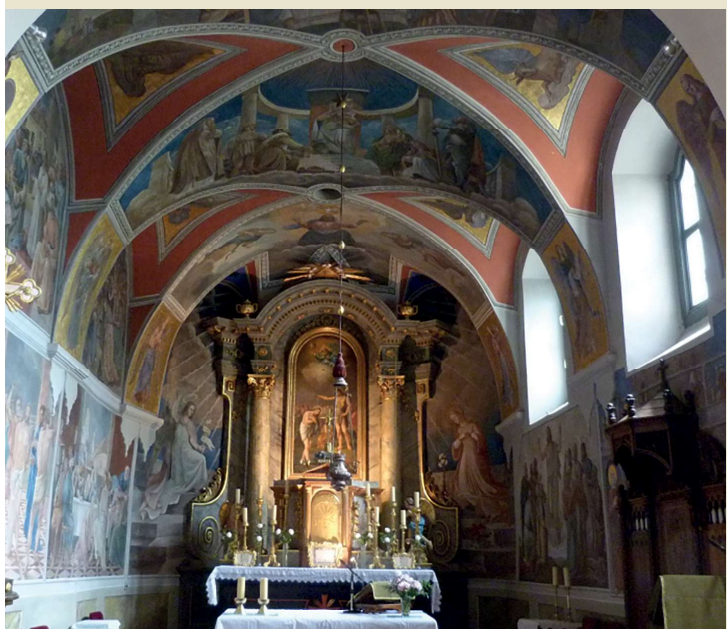
Odkedy môj hore uvedený článok uzrel svetlo sveta v časopise Barátság, húfom dostávam výhražné listy z druhého sveta („prídeš ty ešte do našej ulice“ atď.), ba aj od samosprávy som dostal list, v ktorom stojí:

List výboru na prípravu vymretia

Vážený Autor, členovia nášho výboru s hrôzou čítali váš článok *Perspektívy vymretia* v novembrovom čísle časopisu Barátság.

Odhliadneme teraz od estetického hodnotenia*, avšak pripomíname vám, že vo svojom článku ste zabudli informovať, že k menu koho sa bude viazať vymretie, teda kto bude posledný senondrejský Srb. Hoc' dôležitosť tohto statusu musia uznať aj ľudia duchovne obmedzení, ako vy.

* V liste sa nachádza iba zopár termínov typu: „jeho špinavá papuľa“ alebo „prašivá klávesnica“.

Totíž je samozrejmé, že posledný senondrejský Srb nemôže byť hocikto.

Túto funkciu môže zastávať iba národnostná celebrita.

Náš výbor preto vypísal konkurz na štatút národnostnej celebrity, ale vysvitlo, že v radoch málopočetnej srbskej národnosti doslova každý sa považuje za celebritu. Budeme musieť preto usporiadať kvíz na rozhodnutie toho, kto bude hlavná celebrita, ktorá potom vymrie.

1. V rámci Senondrejského Superstar sme plánovali Súťaž srbských trubadúrov labutích piesní. Žiaľ, kvôli náramnému gagotu mestskí ochrancovia „proti“ hluku zakázali podujatie.

2. Takto sa naskytila myšlienka reality show Život stvorený pre Srbov: nazdávali sme sa, že stačí, ak prenajmeme v Senondreji vilku alebo hocijaké zatvorené oddelenie, kde zatvoríme Srbov, potom na televízore sledujeme a rad-radom za nich hlasujeme, ale kvôli krátkosti týždenného dvadsaťminútového národnostného televízneho magazínu by sa kvíz dlho ťahal a obyvatelia zatvoreného oddelenia by vymreli ešte pred koncom, preto sme sa vzdali aj tohto.

3. Ostáva národnostná show o prežití. V rámci nej by sme deportovali národnostné celebrity na Ostrov komárov v Senondreji a čakali by sme, kto dlhšie vydrží.

Ale tu sa vyskytnú právne problémy. Národnostný zákon každému zaručuje právo na uštipnutie dostatočného počtu národnostných komárov, preto uštipnutie maďarských komárov sa neráta v súťaži o prežitie národností. Avšak je veľmi ťažké identifikovať národné a etnické väzby komárov (globálny obraz nepriateľa!), veď v prehlásení o sebaregulácii všetkých komárov počuť to isté monotónne bzučanie. Ostal by odber krvi, ale na tomto poli sme bezmocní voči komárom.

Uvedomujúc si tieto okolnosti Vás prosíme, aby ste vymohli uverejnenie komuniké na stránkach časopisu Barátság, podľa ktorého vymretie mešká z technických príčin, ale horlivo na ňom pracujeme.

Preložila Eva Fábriánová